

Medine YALÇIN

Elif Meryem ÖZDEMİR
SAYILAR

Elinizde birkaç adet kalem olduğunu düşünün. Birisi size; “Elinde kaç kalem var?” diye sorsa, siz nasıl cevap verirdiniz? Elbette sayarak...

Zeynep AYDOĞDU
KEDİM

Kedi ne sevimli, ne harika bir hayvandır. En güçsüzünde bile bir sevimlilik vardır. Bir kedinin kendi kendini temizlemesini seyretmek insanı ne kadar mutlu eder. Onun seyrederken çok mutlu olurum.

Benim uzun beyaz tüylü pamuk kedim. En sevdiği oyuncacı bir ip yumağı, onunla saatlerce oynar. Yumak yuvarlanır, kedim de onunla beraber yuvarlanır, onunla o kadar çok oynar ki sonunda yumaktaki ipler dayanamaz ve çözülür. Kedim o iplere dolaşmış halde oynamaya devam eder. İplerden kurtulmak için yaptığı hareketleri seyretmek bütün dertlerimi ve üzüntülerimi alır götürür

Kedime gün içinde yaşadıklarımı anlatırım, onun gününün nasıl geçtiğini sorarım. O da bana patisini verir ve gözlerimin içine bakarak miyavlar. Onu öyle görseniz benimle konuştuğunu sanırsınız.

Eve gelir gelmez benden süt ister. Sütünü minicik diliyle tatlı tatlı içer. Sonra da benim kucağında mışıl mışıl uyar. Benim kedim diğer kedilerin aksine banyo yapmayı çok sever. Ona banyo yaptırmak ta çok büyük keyif verir bana. Onu sabunlarken çıkardığı halinden memnunluk ifade eden mırıltılarını duymalısınız. Banyodan sonra pamuk tüyleri mis gibi kokar. Banyodan sonra bir ağacın gövdesine patilerini sırayla sürterek tırnaklarının bakımını da yapmayı ihmal etmez.

Cevabınız üç olsaydı üç parmağınızı açarak cevap verirdiniz değil mi? Bu devirde miktarı ne olursa olsun her şeyi sayabiliriz. Bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçektir ki insan yaratılışından, dörde kadar sayı sayma yeteneğine sahiptir. Fakat sahip oldukları eşyalar dördü geçince arayış içine girdiler. Henüz uygarlıkların gelişmediği zamanlarda sayı sayma ihtiyacı duymayan insanlar, dörde kadar saymaları gerektiğinde bunu bir kelime veya sembolle ifade ediyorlardı.

Şimdi sayılar hakkında hiçbir şey bilmediğinizi düşünün. Bu durumda kendinizi nasıl hissederdiniz? İşte ilk çağlarda insanlar henüz sayılar icat edilmediği için çoklukları ifade etmekte zorluklar yaşadılar. Tahmin edebileceğiniz gibi sayı tekniği bu problemleri çözmek amacıyla çıktı. Oysa bugün sayılara alışkın olduğumuz için sayılar icat edilmeden önce neler yaşanmış olabileceğini düşünmüyoruz. Sadece sayılar değil, hayatımızı kolaylaştıran bütün icatlar için bu durum geçerli.

Sayıların icadından önce insanlar koyunların kaydını tutabilmek için işaret sistemi kullanıyorlardı. Bunların biri de; koyunları sayabilmek için onları otağa götürmeden, koyunların sayısı kadar bir kaba taş koyuyorlardı. Geri dönerken taşlarla koyunları eşleştiriyorlardı. Eğer geriye kalan taş olursa, kalan taş kadarının kayıp olduğu ortaya çıkıyordu. Dolayısıyla dörtten daha büyük bir sayı çok kategorisine giriyordu.

Bütün icatlar ihtiyaçtan doğduğu için insanlar sayıları bulmuş ve ihtiyaç duydukça geliştirmiştir. Günümüz insanı çok tüketen bir canlı haline dönüştüğü için sayılar da aslında ihtiyacımızdan daha çok. Hatta o kadar çok ki sayılamayacak kadar.

Edanur AYDOĞDU

SARI ÇİÇEĞİM

Bir sarı çiçeğim olsa,

Keşke bana göz kırpsa,

Yaprağını sallasa,

Konuşurum onunla.

Güzel sözler söylerim,

Sevgimi de veririm,

İyi bakar korurum,

Kopartmasınlar diye.

Çiçeğim güneş ister,

Yağmuru da çok sever,

Çok ısınınca bana,

Beni hemen sakla der.

Ahmet Eren MÜLAYİM
SONSUZA DEK

Arkadaşım İklima; uzun saçlı, yeşil gözlü, uzun boylu, tatlı mı tatlı bir kızdır.

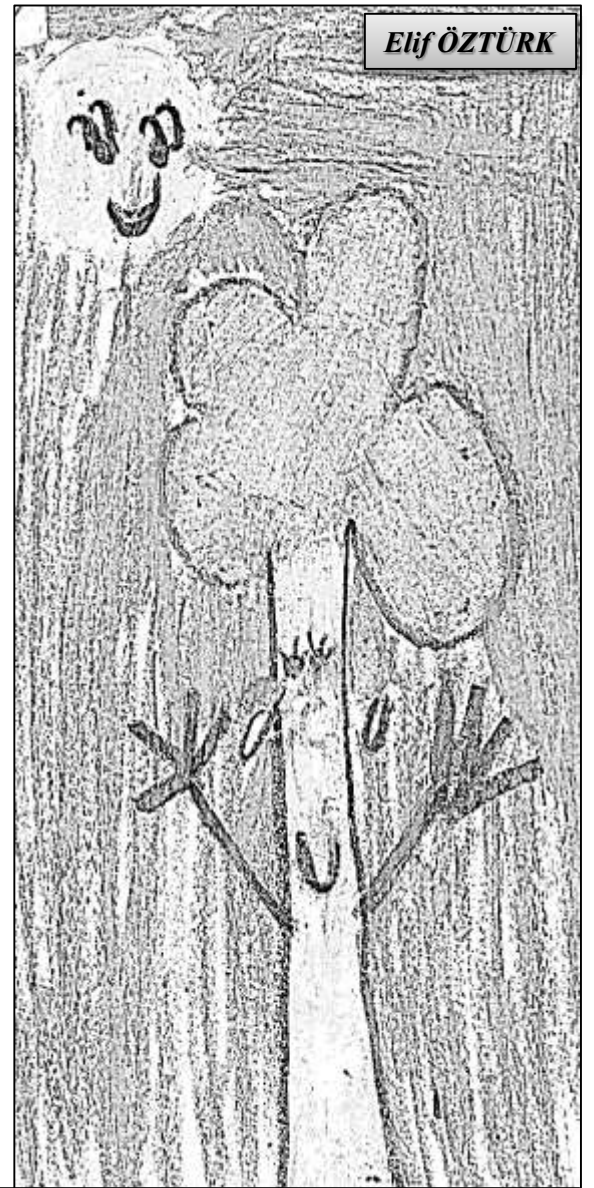
Bir gün İklima ile geziyorduk. Bir grup genç gelip bize sataşp bizimle dalga geçtiler. Biz aldırış etmeden oradan uzaklaşp bizim eve geldik. Evde bir süre kitap okuduktan sonra İklima: “Canım sıkıldı, biraz oyun oynayalım mı?” dedi. Ben de: “Olur, oynayalım.” dedim. İklima: “Hadi evcilik oynayalım.” dedi. Ben de: “Evcilik oynamak çok sıkıcı, hem hava da güzel. Aşağıya inip voleybol oynayalım.” dedim. Bu yüzden İklima ile tartışmaya başladık. İklima bana küstüğünü söyleyip koşar adımlarla evden çıkıp gitti.

Aradan üç koca gün geçti ve ben İklima’yı çok özlemiştim. Birlikte oyun oynamayı, televizyon izlemeyi ve daha bir çok şeyi. Bu küslük çok uzamıştı, barışmak istiyordum artık. Koşarak İklimaların evine gittim ama İklima ailesiyle şehir dışındaki evlerine gitmişler ve babasının işleri yüzünden bir süre orada kalacaklarmış. Bunu yan komşuları Ayşe Teyze’den öğrenmiştim.

Aradan tam 8 sene geçmişti. İklima’yı çok özleyiyor, küs ayrıldığımız için kendi kendimi yiyordum. Ne olurdu sanki onun istediği gibi evcilik oynasaydık. Hem bizim evimizde misafirdi. Tüm bu düşünceler pişmanlığımı daha da arttırıyordu. Bu sırada birçok arkadaş edinmiştim kendime ama İklima’nın yeri hep ayırıydı ve onu unutamıyordum...

Üniversiteye girmek için sınava girmiştim ve o gün sonuçları açıklanacaktı. Hemen bilgisayarın başına geçtim ve heyecanla beklemeye başladım. Sonuçlar açıklandı, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi’ni kazanmışım. İklima ile hayalimiz vardı, birlikte aynı üniversiteye gidecektik. Acaba O ne yapıyordu? O da benim gibi sınavda başarılı olmuş muydu? Hangi üniversiteyi kazanmıştı? Hatırlıyor mudur hayalimizi?.. Bu düşüncelerden sıyrılıp anne ve babama müjdeyi vermişim. Çok sevinmişlerdi onlar da.

Kayıt işlemleri için okula gittim, oradan oraya koşuşturuyordum. Elimdeki kağıtlara dalmış, işlemleri yetiştirmek için hızlı adımlarla yürürken birine çarptım. Özür dilemek için kafamı kaldırmışım ki bir de ne göreyim? İklima! İlk başta emin olamadım ama annesi ve babasını görünce o olduğunu anladım. “İklima” dedim. O beni tanıyamamıştı, kendimi tanıttım hemen, çok şaşırıldı o da. Kafeteryaya geçip bir şeyler içmeye başladık. Küs olarak ayrıldığımız geldi aklıma, o gün olanlar için özür diledim İklima’dan. O da çok üzülmüş küs ayrıldığımız için, o da benden özür diledi. O gün yıllar sonra birbirimizi bulduğumuz için çok mutlu olduk ve sonsuza dek küsmemek için birbirimize söz verdik

Elif ÖZTÜRK

Mertcan KELEŞ
YENİ ARKADAŞ

Merhaba, benim adım Mertcan. Kahverengi gözlü, kumral ve akranlarıma göre biraz uzun boylu bir çocuğum. Yalan söyleyen, oyunlarda mızıkçılık yapan ve küfür eden insanlardan hiç hoşlanmam. Ne olursa olsun dürüstlükten yanayımdır ve kendim gibi düşünen insanlarla arkadaşlık kurmaya özen gösteririm.

Çubuk’a yeni taşınmıştık. Yeni taşındığımız evimiz çok güzeldi ama benim hiç tanıdığım, beraber oyun oynayabileceğim arkadaşım yoktu. Günlerimi annemle birlikte evde geçiriyordum. Annemle vakit geçirmek güzel olsa da insan kendi yaşıtı bir arkadaş arıyor yine de.

Bir gün kendime arkadaşlar bulup oyun oynamak için evimize yakın olan parka gittim. Parkta benim yaşlarımda birkaç çocuk oynuyorlardı. Bir süre onları izledim ve yanlarına gidip oyuna katılmak istediğimi söyledim. İçlerinden biri itiraz etse de diğerleri kabul etti ve beraber oyun oynamaya başladık. Oyun oynarken, beni oyuna almak istemeyen çocuğun diğerlerine küfürler edip, onlara sert hareketler yaptığını gözlemledim. Kendimi tutamayp ona yanlış yaptığını söyledim. Diğer arkadaşlar da benimle aynı fikirde olduğunu söyleyince bize kızıp yanımızdan ayrıldı. O çocuk ayrılınca oynadığımız oyundan zevk alıp daha çok eğlenmeye başladık.

Bize kötü davranan çocukla bazen karşılaşırız şimdi. O da kendine benzeyen arkadaşlar bulmuş onlarla zaman geçiriyor. Oynadıkları oyunlar hep şiddet içerikli, birbirlerine sürekli hakaret ediyorlar. Boşuna dememişler; ‘Bana arkadaşımı söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim.’ Güzelce vakit geçirmeyip hep gergin oldukları her hallerinden belli. İnsan güzelce vakit geçirmek varken neden böyle davranır anlamış değilim.

Zümra YILDIZ

BENİM GÜZEL ÜLKEM

Türkiye’nin doğası,

Görölmeye değer doğrusu.

Konya’nın Mevlana’sı, neyi

Rize’nin mis gibi çayı.

İnce uzun boyu ile Van Gölü,

Yemyeşildir Karadeniz’i,

Benim güzel Türkiye’m.

Başkentimin keçisi,

Adana’nın Beyaz Altını,

Adıyaman’ın Nemrut Dağı,

Trabzon’un Sümela’sı.

Ne de zengindir Zonguldak’ın karaelması

Isparta’nın gülü, havası,

Maraş’ın dondurması,

Nevşehir’in Peri Bacaları,

Rize’nin Kaçkar Dağları.

Şanlıurfa’nın köftesi,

Ne hoş olur yemesi,

Nisanur LEVAZIM

Nisa Rabia NUR

KIZIL HİLAL

**Yangın , deprem, heyelan
Sensin yanımda olan.
Yaralı yoksul vatandaş,
Sensin onlara dayanak.**

**Rengi, ırkı, soyu sopusu,
Yardımların yoktur sonu,
İnsanlığa yardım eli,
Herkesin dostu Kızılal.**

**Genç, ihtiyar hepimiz,
Yanımdayız Kızılal,
Çok büyüktür hizmetin,
Kalbindesin milletin.**

Zeynep Beyda ERSÖZ

KÖPEK KOKO ve KÖPEK KİRA

Köpek Koko, siyah beyaz benekli, kıskanç, yalancı ve kötü bir köpekmiş. Onun arkadaşı Kira ise, sarı renkli, yardımsever, arkadaş canlısı bir köpekmiş. Bu iki köpek komşu evlerin bahçelerinde yaşıyorlarmış.

Bir gün köpek Koko'nun sahibi isteyken, köpek Kira'nın sahibinin izin günü olduğundan Kira ile oynuyormuş. Kira'nın sahibinin Kira ile oyunlar oynayıp çok eğlenmeleri köpek Koko'yu çok kıskandırmış. Yan bahçeden gelen bu neşeli sesleri çekemeyip sinirli sinirli kendi bahçesinde dolanmaya ve kıskanan gözlerle onlara bakmaya başlamış

Köpek Kira, Koko'nun kendilerine baktığını anlayıp onu da yanlarına çağırır. Köpek Koko bu daveti hemen kabul edip Kiralara bahçesine gitmiş ve sahibi işten eve dönene kadar onlarla oynamış. Daha sonra çok eğlenen ve çok yorulan bu iki komşu köpek kulübelerine gidip uyumuşlar

Sabah olmuş, ikisi de mamalarını yemişler. Kahvaltıdan sonra Koko mahallelerindeki arkadaşlarıyla oyun oynamaya başlamış. Kira onların çok eğlendiklerini görmüş. Koko'ya; "Ben de oynayabilir miyim?" demiş. Koko kıskanç ve kötü huylu bir köpek olduğu için; "hayır, bahçemizde yer yok" demiş. Kira, bu cevaba biraz kırılmış. Daha sonra gelen köpek Pamuk'u hemen oyuna aldığı görünce hele daha da çok üzülmüş.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra, Kira arkadaşıyla oyun oynarken bu defa Koko onları görmüş ve hemen yanlarına gitmiş. Kira'ya; "Ben de oynayabilir miyim?" diye sormuş. Kira; "Sen beni oyununa almamıştın. Hatta yalan söylemiştin. Bana yer yok demiştin. Daha sonra gelen Pamuk'u oyuna almıştın. Ama ben senin gibi yapmayacağım ve seni oyuna alacağım" demiş.

Köpek Koko yaptığından çok utanmış. Kira'nın bu davranışı ona ders olmuş ve o da Kira gibi iyi huylu olmaya karar vermiş. Artık iki komşu köpek bütün oyunlarını beraber oynamaya başlamış. Koko zamanla iyi huylu olmanın kendisini çok mutlu ettiğini daha iyi anlamış.

Zeynep AYDOĞDU

OYUNCAK KUTUSU

Ben, annem, babam, abim, dedem ve anneannem ile bahçesi olan müstakil bir evde beraberce yaşıyoruz. Anneannem; 1,50 m boylarında, pamuk gibi bembeyaz saçlı, ihtiyarlığından dolayı yavaş hareket eden çok tatlı bir kadındır.

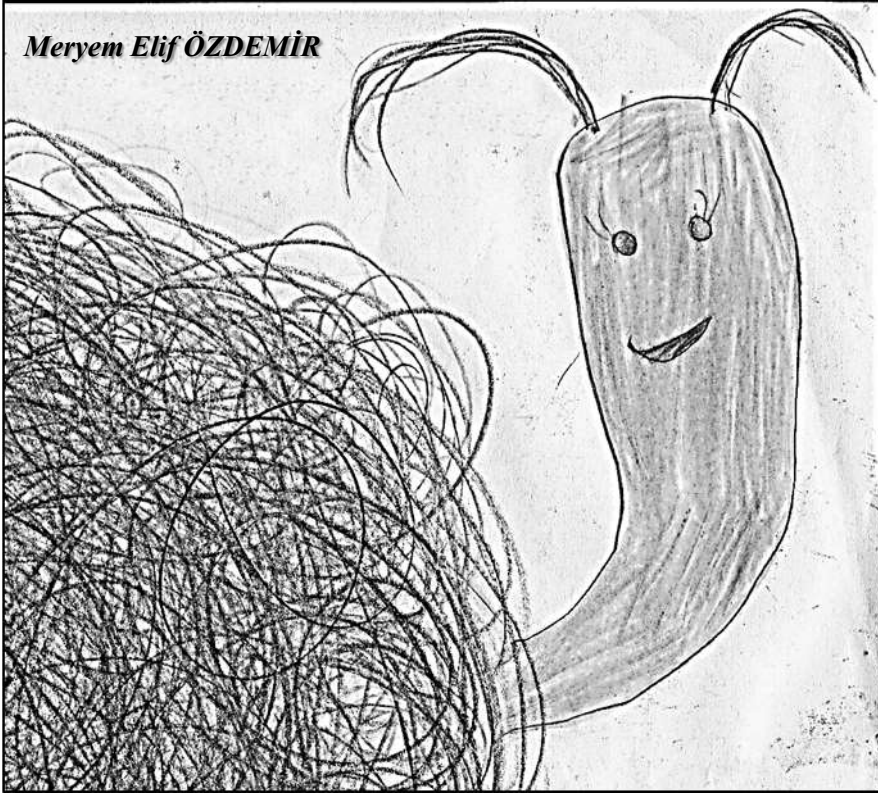
Annem ve babam çalıştığı için bana tonton anneannem bakıyordu. Acıktığımda karnımı doyurur, uykum geldiğinde ninnilerle uyutur, benimle oyunlar oynar, oynarken yaralandığımda şefkatle bana sarılıp tedavi ederdi.

Pişirdiği yemeklerden yemek istemezsem eğer, nar taneleriyle süslerdi. Ben narı çok sevdiğim için narın hatırına bütün tabağı bitirirdim. Anneannem çok kıvrak zekâlıdır. Soğuk kış günlerinde bahçeye çıkmadığım ve aynı oyuncakla oynamaktan çabuk sıkıldığım için değişik eşyalardan değişik oyunlar bulurdu.

Bir gün yine değişik bir oyuncak istediğimde oyuncakları içine koyduğumuz kutuyu boşaltıp onunla oynamamı söyledi. O kutuyu o kadar çok sevmiştim ki artık tek oyuncakım o olmuştu. Yemeklerimi o kutunun içinde yiyor, oyunumu kutunun içinde oynuyor hatta uykum gelince kutunun içinde uyuyordum. Bir kış boyunca o kutuyla ne kadar çok eğlenmiştim.

Artık büyümüş olmama rağmen o kutuyu ve anneannemin benim güzel vakit geçirmem için bulduğu parlak fikirleri unutamıyorum.

Meryem Elif ÖZDEMİR

Nisanur LEVAZİM

GÖZLERİ BOZULUNCA

İlk derse girmiştik. Arkadaşım Kerime ile hangi konuda hikâye yazacağımıza karar vermeye çalışıyorduk. Aklımıza dün öğretmenimizin bize anlattığı konu geldi. Öğretmenimiz bize televizyonun yararlarını ve zararlarını anlatınca çok şaşırmışım çünkü televizyonun bu kadar zararlı olduğunu bilmiyordum. Kerime ile bu konu hakkında konuşmaya başladık. Çok güzel fikirler çıkmaya başladı ve sonunda ne yazacağımıza karar verdik. Televizyonun zararları çok güzel bir konuydu. Bu konu hakkında fikirlerimizi söylemeye başladık. Kerime:

-Bence bilgisayardan yaralanabiliriz, dedi.

Ben de:

-Kütüphaneye gidip ansiklopedilerden yararlanabiliriz, dedim.

İlk önce internetten yararlandık. Çıkan bilgileri bir kâğıda not ettikten sonra kütüphaneye giderek ansiklopedilere baktık. Birçok bilgi edinmiştik. Edindiğimiz bilgileri bir kâğıda döktük ve hikâyemizi yazmaya başladık. Hikâyemiz şöyleydi:

“ Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir çocuk vardı. Bu çocuk sürekli televizyon izler, televizyon başından hiç kalkmazdı. Annesi ve babası ne yapacaklarını hiç bilmiyorlardı.

Günlerden bir gün çocuk her yeri bulanık görmeye başladı. Hemen annesi ve babasına haber verdi. Annesi ve babası, çocuğu hastaneye götürdüler. Doktor amca, çocuğun gözlerinin bozulduğunu ve fazla televizyon izlememesi gerektiğini söyledi.

Çocuk artık gözünün neden bozulduğunu anlamıştı. Bundan sonra televizyondan uzak durdu. Daha çok eğleneceği etkinlikler buldu.”

Kerime TEKİN YARDIM

Yağmur yağıyordu. Ben elimdeki ekmeklerle eve doğru yürüyordum. Bir ara benim yaşlarımda ayakkabısız ve sırlıklam olmuş bir çocuk gördüm. Öylece oturuyordu. Bu haliyle kötü görünüyordu. Ona çok acıdım ama hızlı adımlarla yürümeye devam ettim.

Eve vardığımda annem yemek pişiriyordu. Ekmeği mutfaktaki dolabın kenarına bıraktım ve odama doğru yürüdüm. Bir sandalye alıp çalışma masama oturdum. O kızı düşünüyordum. Acaba neden bu durumdaydı? Bu tip sorulara cevap bulmaya çalışırken yatağıma uzandım birden uyuyakalmışım.

Uyandığında sabah olmuştu. Okula gitmek için hazırlanıp mutfığa gittim. Yemek masasına oturdum. Bu güzel yemekleri görünce o kızı bir daha hatırladım. Acaba o da böyle güzel yemekler yiyebiliyor muydu? Birden aklıma bir fikir geldi. Kahvaltımı yaptıktan sonra annemi öpüp, çantamı alıp hemen dışarı çıktım.

Okula doğru yürüdüm, sınıf kapısından içeri geçtim ve sırama oturdum. O parlak fikri bütün sınıfa ve okula yaymalıydım. İlk önce bu fikirden sıra arkadaşşıma bahsettim sonra da birlikte sınıfa duyurduk. Herkes evden yardıma muhtaç kişilere para, oyuncak vb. eşyalar getirecekti. Bu fikri öğretmenime söyledim. Öğretmenim de masasına kumbara yerleştirip orada biriktirmemizi önerdi. Bununla da yetinmeyip tüm sınıflara birer kumbara yerleştirip projemizi herkese açıkladık.

İki ay sonra tüm sınıflardaki kumbaraları aldık. İhtiyacı olan kimseleri önceden tespit etmiştik. O kızı da ben 2 ay boyunca uzaktan izledim. Küçük, eski bir kulübede 6 kardeşi ve annesi ile birlikte yaşıyorlardı. Babalarını görmemiştik.

İhtiyacı olan kimselere parayı göndermek için okuldan 20 kişilik bir grup oluşturduk. Her gün bir ihtiyaç sahibine giderek evlerini onartırdık. Bazı evleri ise biz öğrenciler boyadık. Boyamak eğlenceliydi ama üstümüz başımız boya içinde kalmıştı fakat buna değmişti. Yardım ettiğimiz insanların bize gülümsemesi bizim için yetti de arttı bile. O kızla çok samimi arkadaş oldu ve hala arkadaşız. Bu projeden dolayı çok mutlu oldum. Herkes ihtiyaç sahiplerine yardım eli uzatmalı. Unutulmamalı ki her şey paylaştıkça çoğalır.

İMTİYAZ SAHİBİ

Abdulkadir PEHLİVAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zekeriya ŞAHİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Seyfi YALÇIN

GÖRSEL DANIŞMAN

Berna KÜÇÜK

YAYIN KURULU

Belkıs Pınar BAŞARAN

Emine ASLANBUĞA

Cennet SAYAR

Serpil ESEROĞLU

Nermin YILMAZ

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT İLKOKULU

Yıldırım Beyazıt Mah. Fatih Sok. NO:2

ÇUBUK/ANKARA 03128371058